

Περίληψη Συνέντευξης

Νικολάου Ξένου

Α' Ηχητικό (1:06:15'')

Η συνέντευξη αρχίζει με ολιγόλεπτη αφήγηση της κόρης του, που παρευρίσκεται στην συνέντευξη, σχετικά με την οικογένειά του, την καταγωγή του, τις σπουδές των παιδιών του στη Γαλλία και τον τρόπο που μεγάλωσαν.

Ο πατέρας του ήταν από την Ζάκυνθο και πήγε στον Πύργο. Η γυναίκα του κατάγεται από την Αίγινα. Απέκτησε τρία παιδιά. Σπούδασαν και τα τρία παιδιά στο Παρίσι. Χωρίς ποτέ να επηρεάσει την επαγγελματική τους προτίμηση. Ο πατέρας της αγαπούσε το εμπόριο, αλλά όχι τα χρήματα.

[00:06:48] Ο Νικόλαος Ξένος αφηγείται ότι έφυγε το 1930 από τον Πύργο. Τον έδιωξαν από το σχολείο γιατί έσπασε τα τζάμια της δασκάλας. Δεν τον έπαιρνε κανέναν σχολείο εκεί και αναγκάστηκε να πουλάει κουλούρια. Μετά ήλθε στην Αθήνα που είχε μια ξαδέλφη στον Πειραιά και έναν ξάδελφο στην Πλ. Κουμουνδούρου. Στον Πειραιά, 10 χρονών τότε, έμεινε στην εξαδέλφη του. Είχε και πάλι δυσκολίες να τον πάρουν στα σχολεία και αναγκάστηκε να γίνει "εργατάκος". Έκανε διάφορες δουλειές: πουλάγε τσιγάρα, δούλεψε δύο μήνες σε ένα συνεργείο με μπαταρίες για αυτοκίνητα Πιρλες και έπαιρνε 30 δρχ. το μήνα μεροκάματο, παράλληλα δούλευε και σαν λατζέρης σε πλαϊνή ταβέρνα και έτρωγε εκεί. Η ξαδέλφη του μετά από 2 μήνες του ζήτησε να βρει δικό του δωμάτιο. Βρήκε ένα με 20 δρχ. το μήνα. Μετά κάποιος τον συμβούλεψε να πάει στο εργοστάσιο του Αργυρόπουλου για να παίρνει περισσότερα λεφτά. Στην νέα του δουλειά πληρωνόταν καλά με 100 δρχ το μήνα. Αναζητώντας καλύτερο μεροκάματο έφυγε από του Αργυρόπουλου και πήγε στα Λιπάσματα (Κανελλόπουλος). Πήρε τη δουλειά μέσω ενός συντοπίτη του από τον Πύργο και μπορούσε με την κάρτα εργασίας να τρώει κίολας εκεί. Μετά από τέσσερις μήνες έφυγε από τη δουλειά αυτή και ανέβηκε στην Αθήνα. Θυμάται κάποια Χριστούγεννα στο σπίτι της κας Αργυρώς της σπιτονοικοκυράς του, όταν είχε χάσει τα λεφτά της πληρωμής του στο στριφτό και είπε πως δεν πληρώθηκε. Αυτή τον πέταξε έξω από το σπίτι τη νύχτα, χωρίς παπούτσια και σακάκι, ώσπου τον βρήκε κάποιος και τον πήρε μέσα. Την άλλη μέρα η κα Αργυρώ επέπληξε τον συμπονετικό άνθρωπο που τον βοήθησε και ξανάστειλε τον μικρό στη δουλειά.

[00:11:10] Στην Αθήνα πιάνει δουλειά στο εργοστάσιο του Τσάκωνα στην οδό Πειραιώς, που έφτιαχνε κεριά και παραφίνες, απέναντι από του Αγγελόπουλου που είχε τη χαλβουργία. Αργότερα μένει στα Κάτω Πετράλωνα και δουλεύει σε έναν Εβραίο, πατέρα φίλου του για περίπου έναν χρόνο. Ύστερα ξαναγύρισε στον Τσάκωνα. Θυμάται τα λόγια του Εβραίου αφεντικού του που του έλεγε να είναι τίμιος και ειλικρινής στην αγορά για να προοδεύσει και να έχει την εμπιστοσύνη του κόσμου. Μετά το στρατό (την επιστροφή του ως τραυματίας πολέμου από το Μέτσοβο) είχε μια μικρή σύνταξη και διορίστηκε με τον Ν. 751 στην ΒΙΟ (Γιώργος Σαμαράς), μια μεγάλη εταιρεία που έφτιαχνε αμαξώματα, ασφάλτους. Μια μέρα ζήτησε άδεια από τη δουλειά του με την δικαιολογία να μαζέψει ελιές, αλλά κάποιος τον είδε στα Χαυτεία να πουλάει κεριά. Το αφεντικό τον κάλεσε και του

έκανε παρατήρηση, αλλά δεν τον τιμώρησε γιατί το έκανε για την οικογένειά του και για τα παιδιά του, ποπως του είπε ο ίδιος. Μετά άνοιξε δική του μάντρα και έφτιαχνε τσιμεντόλιθους, γνώρισε εργολάβους, έκανε και τον μεσίτη οικόπεδων σε ανθρώπους από χωριά προς 500 δρχ και με προμήθεια δική του 20 δρχ. Έγινε και μεσίτης σπιτιών στο λόφο αξιωματικών. Πούλησε 5 σπίτια προς 100 λίρες το ένα. Μετά έκανε κατεδαφίσεις. Του έδινε καμιά δουλειά και ο Δοξιάδης και οι Κεφαλοννίτες Φιλιππάτος, Ζαμπάντης και άνοιξε αρχικά μια μάντρα στην Ιερά Οδό και μετά σε μεγαλύτερο οικόπεδο στην Ιερά Οδό και Αγ. Άννης. Μια Τρίτη είχε δίπλα στην Χαρτοποιία απέναντι από ένα γκαράζ, μετά τον Αγ. Σάββα. Είχε δικό του προσωπικό. Το 1981 όταν κήκκαν τα μαγαζιά του Κατράντζου και του Μπράβου, κήκκαν και τα δικά του. Στην συνέχεια ξαναφτιάχνει δική του δουλειά και ξυλουργείο για πόρτες και παράθυρα. Μπλέκεται και με τον "μαύρο χρυσό", μέταλλα όπως ο χαλκός, ο μπρούντζος. Παίρνει αυτοκίνητο φορτηγό για μεταφορές από άλλον, γιατί δεν δικαιούται άδεια επαγγελματική λόγω τζίρου. Μετέφερε για τον Μποδοσάκη χώματα, σκουπίδια και κοπριά για τον κήπο του. Έτσι γνώρισε τον Μποδοσάκη. Στα τελευταία τα παράτησε γιατί αρρώστησε. Μιλάει για τον Πειραιά με τα λεμονάδικα και τα καίκια που ξεφορτώνανε χαρούπια και καρύδες.

[00:20:46] Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος έφυγε από το εργοστάσιο του Τσάκωνα και πήγε φαντάρος. Τραυματίζεται στο Μέτσοβο και γυρίζει πίσω νωρίς. Ένας Αδαμόπουλος από την Καλαμάτα του δίνει ένα περίπτερο στα Χαυτεία για να βγάλει ένα κομμάτι ψωμί. Ακόμα δεν είχε βγάλει τη σύνταξη. {Μιλάει και για ένα περίπτερο του Μινιόν, αλλά δεν γίνεται κατανοητό αν το έχει και αυτό}. Κάποιοι που ψωνίζουν από το περίπτερο του μιλούν για οργανώσεις του Γρίβα, του Πάνου Λιάσκου, του Καντιάνου. Δεν ήθελε να γραφτεί στις οργανώσεις, αλλά γνώριζε κάποιους αξιωματικούς που είχαν κάνει στον στρατό, έναν Κλεισούρα, έναν Κακογιάννη, τον συνταγματάρχη Βερεμέο και τον Μπακάλη που ψώνιζαν κι αυτοί. Ένας από τους αξιωματικούς μια μέρα τον καλεί να πάνε στην αντίσταση. Απέναντι του στο γυμνάσιο της Πλατείας Κουμουνδούρου ήταν οι Καραμπινιέροι και είχαν αποθήκη. Διηγείται ένα περιστατικό που συνέβη με αυτόν όταν περνώντας μια Ελληνίδα, κόρη εμπόρου με γαλακτοπωλείο που τα είχε φτιάξει με Ιταλό, την έβρισε και ο Ιταλός τον χαστούκισε. Όταν ήρθε η αστυνομία να τον πάρει στην φυλακή, επενέβη ο αστυνομικός Χρυσικόπουλος και τον πήγαν στις φυλακές Συγγρού. Το πρωί έρχεται ο Έβερτ και του λέει να φύγουν μαζί με δύο Εβραίους. Έφυγαν έξι, εφτά για τη Λαμία και τους έδωσαν δελτία ψωμιού ότι τάχα πάνε στο χωριό τους για να μην τους πιάσουν στο δρόμο.

[00:24:10] Όταν πήγαν στη Λαμία ρώτησαν που είναι οι αντάρτες και τους έστειλαν στο βουνό, στο χωριό της Υπάτη. Σε ένα καφενείο του χωριού γυρεύουν το σύνδεσμό τους, κάποιον Κακογιάννη. Το καφενείο είναι "Ζερβικό" και τους στέλνει σε ένα άλλο καφενείο να ρωτήσουν. Ο Κακογιάννης τον παίρνει σπίτι του. Εκεί συγκεντρώνονται κι άλλοι 6-7. Τότε μαζεύτηκαν 8 με 10 άτομα και πάνε να βρουν τον Αρη. Βρήκαν τον Αρη με 150 άνδρες σε μια πλαγιά, μόλις είχαν τελειώσει μια αιματηρή επιχείρηση. Αναφέρει ονόματα των ανταρτών τον Περικλή, τον Θάνο, τον Β (Δ)ερμέο και τους τελευταίους που ήρθαν, τον Μπελή και δυο αδέρφια από την Λουκρίδα. Είπαν στον Αρη ότι ανέβηκαν στο βουνό για να ελευθερώσουν την πατρίδα από τους Γερμανούς. Εκείνος συμφώνησε μαζί τους, αλλά επειδή οι συνθήκες τους ήταν πολύ δύσκολες, τους όρκισε να αποφασίσουν εκείνη τη στιγμή αν θα συνεχίσουν ως αντάρτες ή θα φύγουν, γιατί αν έφευγαν αργότερα, θα τους τουφέκιζε. Το ορκίστηκαν. Από τη πρώτη μέρα ξεκίνησαν τις επιχειρήσεις. Πήγαν στην

Άμφισσα, στα μεταλλεία, μέσα στα χιόνια από την Γκιώνα, τα Βαρδούσια, Μαύρο Λιθάρι. Ανατίναξαν τα μεταλλεία, πήραν δύο Γερμανούς αιχμάλωτους και πήγαν στην Αγόριανη. Θυμάται που δεν είχε παπούτσια κι έφτιαξε αυτοσχέδια παπούτσια από το τομάρι μιας γίδας. Πήγαν στη Σπερχειάδα και έμειναν λίγες μέρες εκεί. Μετά έκαναν την επιχείρηση στο Πλατύστομο όπου πήραν 40 Γερμανούς, μια Ελληνίδα (γυναίκα του Χαραλαμπόπουλου) που τα είχε φτιάξει με Γερμανό και τους εκτέλεσαν στην Κολοκυθιά. Λίγες μέρες αργότερα ξαναέκαναν επιχείρηση και τους πήραν τα αυτοκίνητα από την Μακρακόμη. Στη συνέχεια ανατίναξαν την αμαξοστοιχία της Γκαίτσας και πήραν δύο Γερμανούς που τους είχαν μέχρι τελευταία, χωρίς να τους εκτελέσουν. Έφυγαν για τον Αρμυρό, αλλά δεν κατάφεραν να πάρουν τους Ιταλούς, γιατί τους πρόλαβαν οι Γερμανοί. Επέστρεψαν στην Σπερχειάδα και μετά πήγαν στο 51 στην Γραβιά όπου σχεδίαζαν να τους κάνουν ενέδρα, αλλά τους είχαν στήσει ενέδρα αυτοί (οι Γερμανοί) κοντά σε ένα εκκλησάκι και εκεί σκοτώνεται ο αντάρτης Καλλίας. Έπειτα από λίγες μέρες πήγαν και τους έκαναν ενέδρα οι αντάρτες στο 51 και σκότωσαν πολλούς Γερμανούς. Μετά έφυγαν για Λιδωρίκι όπου πέτυχαν συντριπτική νίκη κατά των Γερμανών, τέτοια που ο Γερμανός αξιωματικός εκτελέστηκε από τους δικούς του όταν επέστρεψε στο στράτευμα στην Άμφισσα. Θυμάται ένα βράδι τον Καλλία που είχε ζητήσει δύο αντάρτες να κάνουν μια ενέδρα, γιατί θα περνούσαν πυρομαχικά από την Βάριανη στο Μαύρο Λιθάρι. Τους είπε να μην γυρίσουν πίσω αν δεν τα περνούσαν. Περιγράφει τις δύσκολες καιρικές συνθήκες με το χιόνι μες τη νύχτα, να γλιστράνε τα παπούτσια του, να πεφτούν οι σφαίρες σαν βροχή και την απελπισία του που δυό φορές τον οδήγησε στο να θέλει να αυτοπυροβοληθεί. Θυμάται όλα τα μέρη που πέρασε: Τσαπίσματα (Νέο Αργύρι Ευρυτανίας), Βούλπη, Κλειδί, Βουλγαρέλι, Μεγάλο χωριό, Μικρό χωριό, Αγία Τριάδα, Κορυσχάδες. Στην Αγία Τριάδα στο Καρπενήσι εκτέλεσαν τον Γαρδικιώτη, που είχε προδώσει τον Άρη στην Αθήνα και το παραδέχτηκε. Ο έμπιστός του. Μετά έγινε η ανακωχή και παρέδωσαν τα όπλα. Μετά έγινε το β' αντάρτικο και δεν συμμετείχε.

[00:35:07] Μετά πούλαγε τσιγάρα στην Ακαδημία Πλάτωνος και αργότερα άνοιξε ένα μαγαζάκι με εφημερίδες και περιοδικά. Έρχονταν τότε εκεί ο Πανιολιάσκος και ο Καντιλάνος και του έριξαν 4 πιστολιές έξω από το μαγαζί. Περνούσε και ο Παπαγεωργίου από εκεί που ήταν φίλος του αδελφού του. Έπαιζαν μπάλα σε ένα γήπεδο μπροστά από το μαγαζί του και αυτός τους κρατούσε τα ρούχα.

[00:37:07] Μιλάει για τον Άρη. Τους έλεγε ότι αν δεν τον θέλει ο κόσμος, αυτός με την βία δεν πάει. Για εκείνον, ο Άρης Βελουχιώτης, ο Περικλής και ο Θάνας ήταν πραγματικοί έλληνες, παλικάρια. Κάποιοι έπαιζαν άλλον ρόλο στο αντάρτικο, όπως ο Νικηφόρος. Αναφέρει ότι έφυγε τότε μια ομάδα από τα παλικάρια του Άρη, ο Κωστορίζος, ο Κωστόπουλος και άλλοι και πήγαν να φτιάξουν μια άλλη ομάδα στην Πόρτα στον Μεσονικόλα, στο Καλαβρέζι της Θεσσαλίας. Αυτοί έστειλαν να δηλητηριάσουν τον Άρη. Στο Τους πρόδωσε ο Παπαφλέσσας. Πήγαν και τους έφεραν από του Μεσονικόλα στη Σπερχειάδα, όπου έκανε λαϊκό δικαστήριο ο Τσιριμώκος και τους εκτέλεσε όλους εκτός από τον Σαράφη και τον Παπαφλέσσα που τους χάρησε την ποινή. Αφηγείται ότι παιζόντουσαν παιχνίδια στο αντάρτικο. Ήταν ένας ενωμοτάρχης χωροφύλακας, Τζαβέλλας, στο αντάρτικο και είχε την γυναίκα του που γυρνούσε και έδινε πληροφορίες. Δηλώνει ότι σήμερα δεν είναι δεξιός, αλλά ούτε και αριστερός.

[00:41:26] Για τον Γοργοπόταμο αναφέρει ότι ζήτησε ο Ζέρβας να κάνει την επιχείρηση. Ο ι Εγγλέζοι όμως αρνήθηκαν αν δεν πήγαινε και ο Άρης. Συμφωνήσανε λοιπόν και επιχειρήσανε μαζί. Όταν τελείωσε η μάχη τους κάλεσε ο Εγγλέζος στο Μαύρο Λιθάρι. Ο Ζέρβας αποφάσισε να πάει στην Ήπειρο και ο Άρης έμεινε στη Φθιώτιδα. Ο Εγγλέζος τους έδωσε ένα χρυσό μετάλλιο. Ο Ζέρβας το πήρε. Ο Άρης το αρνήθηκε και ζήτησε πυρομαχικά και ενίσχυση της οργάνωσής του από τους Εγγλέζους. Αναφέρει ότι δεν ήταν στην επιχείρηση αυτή της ανατίναξης της γέφυρας. Πήγε ακριβώς την επόμενη μέρα στο αντάρτικο. Το αίμα το βρήκανε ποτάμι να κυλάει και συνάντησαν τους αντάρτες να κάθονται στον ήλιο μέσα στο χιόνι, ταλαιπωρημένους, νηστικούς, ψειριασμένους. Ο Άρης έφυγε τότε ήρθε στην Αθήνα και εκείνοι πήγαν και αντίναξαν τα μεταλλεία της Άμφισσας. Με τον Περικλή, τον Θάνο, τον Κλεισούρα, ο Νικηφόρος, Μπεκνής απ' τη Σαλαμίνα. Ο Άρης δεν ήταν σ'αυτλες τις επιχειρήσεις, ήταν ο καπετάνιος που έδινε τις διαταγές. Μετά ήρθαν κι άλλοι. Γίναν κι άλλοι καπεταναίοι. Όταν ήρθε η ώρα να παραδώσουν τα όπλα, του είπε ο Περικλής ο καπετάνιος: " Για μένα δεν έχει τελειώσει ο πόλεμος. Βάλε μου ένα κιβώτιο σφαίρες κι ένα πιστόλι μπαρραμπέλ (το είχαν πάρει από τους Γερμανούς) γιατί για μένα δεν έχει τελειώσει ο πόλεμος". Ο Περικλής πήγε στην Ρουμανία. Θυμάτι κι έναν αντάρτη που τον έλεγαν "Τσατσάρα" κι έπαιζε κλαρίνο με την τσατσάρα. Μιλάει για την εκτέλεση 30 παλικαριών από τον Τσιριμώκο με την οποία διαφώνησε ο Άρης. Στο χωριό Χαλίκι, Τριανταφυλλιά πάνω από την Ναύπακτο, σκοτώθηκαν μια κοπέλα αντάρτισσα και ένας αντάρτης ο Γοργοπόταμος. Ήταν η Γεωργία, η Ντίνα και η Κούλα τρεις αντάρτισσες μαζί τους και στο σημείο αυτό τους χτύπησαν από τα καράβια. Στην Μακρακόμη που πήραν τα αυτοκίνητα αναφέρει ακόμα ένα θύμα από όλμο, έναν με το ψευδώνυμο "Γιατρός". Έχει γυρίσει όλα τα βουνά. Βούρη, Τσαπίσματα, Κεράσοβο, Τριανταφυλλιά, Χαλίκι, Ναύπακτο, Πλάτανος, Αργίριο, Τέμη, Παραγώνα, Αγουρίτσα.

[00:49:12] Ο Μπίλ ο Εγγλέζος του είπε μια μέρα ότι αυτοί ήρθαν να τους ενισχύσουν, όχι να σας πολεμήσουμε, αλλά άλλοι θα τους ρήμαζαν, γιατί "πουλιώσαστε". Πιστεύει πως είναι αλήθεια αυτό και λέει ότι ο Καραμνλής διαλυσε την επαρχία και ο Παπανδρέου την οικογένεια. Λέει ότι φέρανε όλον τον κόσμο στην πρωτεύουσα για να μαζέψουν ψήφους και έχουν αδειάσει τα χωριά. Κατηγορεί το εμπόριο και την απάτη που κρύβει. κατηγορεί επίσης τους δικηγόρους.

[00:54:29] Στο μαγαζί του το 1945 ερχόντουσαν διάφορες κοπέλες. Κάτι ξαδέλφια της, αριστεροί που κουβέντιαζε μαζί τους, του έκαναν προξενιό. Την ζήτησε στην Αίγινα. Ήταν δεκαεφτά χρονών. Είχε φέρει ένα βιβλίο με όλη την ιστορία και ήλθε εκεί που πουλούσε τα τσιγάρα ο Μανωλιάσκος από τον Αγ. Κωσταντίνο και τον ρωτούσε βίαια που ήταν στην Κατοχή. Ο θείος της γυναίκας του ήταν κι αυτός ταγματасφαλίτης. Τον υποπεύονταν και αν έβρισκαν το βιβλίο της ιστορίας του θα τον σκότωναν. Τότε πήρε το βιβλίο η γυναίκα του και το έκρυψε στην κοιλιά της για να μην το βρουν και τον σκοτώσουν. Το πήγε στο θείο της, το έβαλε σε ένα βαρέλι και το έκαψε. Το ίδιο καιρό πυροβόλησε με δύο πιστολιές ο Καντιλάνος, έναν Κρητικό που ερχόταν στο μαγαζί του, γιατί ήταν αριστερός και τον τραυμάτισαν. Πυροβόλησαν και τον ίδιο έξω από το μαγαζί του με 3 πιστολιές αλλά δεν τον πέτυχαν. Μετά από μερικά χρόνια ήρθε στο μαγαζί του ο Καντιλάνος. Ήταν χασάπηδες με

τ'αδέλφια του και απορούσε πως γλίτωσε. Μιλάει για τ απροάστεια της Αθήνας και πως πήραν τα ονόματά τους.

[01:03:22] Το Χαλάνδρι, μας αφηγείται, ήταν λίγα σπιτάκια το 50. Πουλιόταν 500 δραχμές το οικοπέδο και 1000 δρχ. στη περιοχή του Ιατρικού Κέντρου. Όλα ήταν περιβόλια. Μιλάει για τον Λάτση, τον Βαρδινογιάννη που τον έφτιαξε ο Σοφοκλής ο βενιζέλος. Για το σκοτωμό του Μανδηλαρά και τον θάνατο του βασιλιά.

Β΄Ηχητικό (40:11΄)

0:01 Έκανε δουλειές με τον Δοξιάδη, που έλεγε που να μην χτιστεί τίποτα άλλο στην Αθήνα. Του πήγαινε χώμα για τα παρτέρια της Σχολής του στο Κολωνάκι. Μιλάει για το πως άλλαξαν την Αθήνα οι πολιτικοί, ο Καραμανλής και οι άλλοι. Εκεί που είναι το Πεντάγωνο φυτεύανε λουλούδια μέχρι την Αγ, Παρασκευή. Μιλάει για την περιοχή του Βείκου και την ιστορία της. Για τα νταμάρια και τις άδειες που αγόραζαν μερικοί για να βγάζουν χαλίκι και άμμο και πουλάγανε μετά τη γη για οικοπέδα, κάνανε δικά τους τα βουνά. Οι Λαμψαίοι που είχαν το νταμάρι στο Ψυχικό και έπαιρνε αμμοχάλικα από εκεί ήταν υπουργοί. Αφηγείται πως υπουργοί πουλούσαν 100 στρέμματα ή 200 στρέμματα για 20.000 δρχ. και τα έπαιρνε ο Αγγελόπουλος, τα έκανε οικοπέδα και τα πουλάγε. Αφηγείται για το οικοπέδο που αγόρασε στο Λουτράκι που δεν μπορεί να χτίσει γιατί τα διεκδικεί ο Καραντάνης,ενω τα είχε πουλήσει όλα ο Καραμανλής στον Αγγελόπουλο. Αναφέρει για τον Παράδεισο Αμαρουσίου που είχε κάτι οικοπέδα, αμπέλια, και έριξε χαλίκι να γίνει δρόμος. Ο Αγγελόπουλος τότε του είπε να γεμίσει ένα ξεροπήγαδο με νερό για να πουλήσουν τα οικοπέδα το Σαββατοκύριακο.

8:33 Το Χαλάνδρι θυμάται να έχει μόνο το Ναυτικό και το Σανατόριο για τους φυματικούς. Στο συνοικισμό τα σπίτια δεν είχαν νερό. Τα παιδιά ερχόντουσαν και κάνανε μπάνιο μέσα σε μια στέρνα που ήταν τα βατράχια. Το Χαλάνδρι είχε μια μικρή πλατεία με λίγα μαγαζιά και τον Ζαγοραίο. Πίσω από την εκκλησία ήταν ένας φούρνος με κάτι καλαμιές. Θυμάται το λιοτρίβι απέναντι από την Δημαρχεία. Θυμάται το ρέμα και την άναρχη δόμηση. Από το 50 είχε 4 τηλέφωνα. Είχε τα χρήματα (100.000 δρχ) και έβαζε τηλέφωνο γρήγορα. Μιλάει για τις κομπίνες του εμπορίου. Αναφέρει ότι είχε και μπαρ ουζερί στο Μεταξουργείο που πήγαινε η Νίτσα η Ζαφειρίου, ο Μαυρέας, ο Πιατάς. Μιλάει για τις δουλειές που έχει κάνει, για την συζυγό του και το πόσο σκληρά έχουν δουλέψει χωρίς να καταχραστούν κανέναν. Μιλάει για την ανασφάλεια της σημερινής ζωής στις πόλεις. Για την έλλειψη ελέγχου. Για την κοινωνική αδικία. Για το βόλεμα.